

Karmelitánky umučené Francúzskou revolúciou

Paolo Risso

10. augusta 2019 + História

„Deklarácia ľudských práv“ vyhlásená podľa zásad „slobody, rovnosti a bratstva“ bez Boha a proti Bohu, v Paríži 26. júla 1789 na začiatku Francúzskej revolúcie, viedla okamžite k zákazu skladania rehoľných sľubov a k likvidácii rehoľných rádov. Podľa „revolucionárov“ človek, ktorý sa sľubmi zasvätil Bohu, nie je slobodný – pretože bol k tomu určite donútený – a preto je úlohou „štátu“ oslobodiť ho. Ak nechce byť oslobodený, treba ho zabiť, pretože spoločnosť musí pozostávať zo slobodných a rovnoprávných občanov!

Predstavená troch francúzskych karmelitánskych kláštorov poslal Národnému zhromaždeniu vyhlásenie: „Zmyslom našich sľubov je väčšia sloboda: v našich domoch vládne najdokonalejšia rovnosť; priznávame pred Bohom, že sme skutočne šťastné.“ Národné zhromaždenie miesto odpovede vyslalo k bránam kláštorov vojakov, aby ich oslobodili!

Zdroj: catholicexchange.com

„Tu chceme žiť a zomrieť“

Vojaci prišli aj do Karmelu v Compiègne, kde žilo šesťnásť karmelitánok pod vedením priorky Matky Terézie od sv. Augustína. Jednu po druhej ich predvolávali, aby „slobodne“ vyhlásili, že chcú opustiť kláštor. Sekretár zapisoval ich odpovede, takže toto jedinečné dobrodružstvo je dôkladne zdokumentované samotnými prenasledovateľmi.

Priorka vyhlásila, že „chce žiť a zomrieť v tomto svätom dome“. Najstaršia karmelitánka povedala: „Päťdesiatšesť rokov som v reholi a keby som ich mala ešte raz tolko, všetky by som zasvätila Pánovi.“ Ďalšia vysvetľovala: „Do rehole som vstúpila, lebo som po tom túžila a svoj habit si budem chrániť aj za cenu krvi. Podobne sa vyjadrovali všetky až po najmladšiu, ktorá zložila sľuby iba pred niekoľkými mesiacmi: „Nič ma nepresvedčí, aby som opustila môjho Ženícha.“

V skutočnosti bolo mníšok iba 14, pretože dve boli laické spolupracovníčky, ale v tej ťažkej chvíli vyhlásili, že aj ony chcú mať podiel na tom istom umučení a na tej istej sláve ako „sestry“. Takže v podstate karmelitánok bolo šesťnásť.

Medzitým revolúcia pokračovala. Pretože chcela odtrhnúť francúzsky klérus a veriaticich katolíkov od rímskeho pápeža, začala najkrvavejšie prenasledovanie proti tým, ktorí odmietli prisahať podľa ich „zásad“. Na Veľkú noc v roku 1792 priorka Compiègne navrhla sestram, aby sa spolu s ňou „obetovali v zápalnej obeti

pre upokojenie Božieho hnevu a pre to, aby sa Jeho pokoj vrátil do Cirkvi a do štátu.“

V roku 1792 v masakri trvajúcim tri dni bolo zabitých 1600 osôb, medzi nimi 250 kňazov. 12. septembra bolo karmelitánkam z Compiègne nariadené opustiť kláštor, ktorý bol okamžite zabavený. Vytvorili malé skupiny a žili v štyroch susediacich domčekoch v tej istej štvrti, pričom dokázali medzi sebou komunikovať a podľa možnosti dodržiavať svoju „svätú regulu“ modlitby a práce, v dôvernom spojení s Pánom Ježišom, pripravené na každú alternatívu.

V čase od októbra 1793 do leta 1794 bezbožníci rozpútali „Veľký teror“, ktorý mal viesť k úplnému odkresťančeniu. **Každý deň bola v prevádzke gilotína, ktorej najpočetnejšími a najnevinnejšími obeťami boli kňazi, rehoľníci a rehoľnice, veriaci - všetci obvinení z „fanatizmu“:** v skutočnosti zahynuli kvôli nenávisti bezbožníkov k ich viere. Práve z „fanatizmu“ boli obvinené aj sestry z Compiègne a preto boli zatknuté a určené na smrť. Čakalo ich mučenie. Matka Terézia od sv. Augustína a jej spolusestry prišli 13. júla 1794 do Paríža, boli uvrhnuté do žalára smrti v Conciergerie. 16. júla 1794, na sviatok Panny Márie Karmelskej mníšky, ako obvykle, zložili novú pieseň na počesť svojej patrónky. Prepísali Marseillaisu a z hymny revolúcie urobili hymnu zasvätenia Ježišovi.

Na popravu za sprievodu spevov

Nasledujúci deň, 17. júla 1794, boli predvedené na súd a obvinené z „rebélie“, „vzbury“, „útlaku“ francúzskeho ľudu – neveriteľné veci pripisované bezbranným ženám, ktoré svoj život venovali iba modlitbe. Odpovedali, že odmietajú takéto všeobecné, zmätené a politické obvinenia. Keď ich žalobca, „občan“ Fouquier-Tinville, nazval „fanaticami“, sestra Enrichetta Pelresová sa opýtala: „Chceli by ste nám, vznešený občan, vysvetliť, čo znamená fanatizmus?“

Fouquier-Tinville sa rozzúrila a odpovedal: „Je to vaša detinská viera, vaša hlúpe náboženstvo“. Sestra Enrichetta sa mu v mene všetkých poďakovala, potom sa obrátila na sestry a povedala: „Počuli ste, že nás odsudzujú za našu lásku, ktorú máme voči nášmu svätému náboženstvu. Vzdávajme vďaka Bohu, ktorý nás predišiel na krížovej ceste! Aké šťastie a aká útecha môcť zomrieť pre nášho Ježiša!“

Bolo šesť hodín popoludní, keď odsúdené na smrť, s rukami zviazanými za chrbtom, vystúpili na dva vozy, ktoré ich privádzali ku gilotíne. Uprostred davu, ktorý sa zhromaždil na okraji ulice, na svojej poslednej ceste spievali večernú pobožnosť presne tak, ako to denne robievali v kláštore pri západe slnka. Ohromený zástup s úžasom počúval sladký spev hymnu *Te lucis ante terminum*, potom *Miserere* a *Salve Regina*, akoby sestry šli na dlho očakávanú a pripravovanú slávnosť. Pod popravisom požiadala priorica, aby zomrela ako posledná, pretože chce byť pri svojich „dcérach“ ako skutočná matka. Do jej rúk mníšky obnovili svoje rehoľné sľuby a pobožkali medailu Panny Márie. V tom okamihu Matka Terézia začala spievať *Veni Creator Spiritus*, zatiaľ čo najmladšia vystupovala ako prvá na popravisko.

Spev hymny k Svätému Duchu postupne slabol, keď ich hlavy padali jedna za druhou pod čepeľou gilotíny. Posledná vystúpila priorica... Na námestí pod horúcim júlovým slnkom, v pachu krvi, zavládlo hlboké ticho, akoby sa nebo otvorilo, aby privítalo tieto sväté duše.

Policajný komisár, ktorý ich videl umierať, im povedal: «Ľud nepotrebuje slúžky!». Ony mu odpovedali: „Potrebuje však mučeníkov a toto je služba, ktorú môžeme na seba vziať.“ „My umierame iba v Bohu“.

Netrvalo to ani rok, keď 6. mája 1795 nový parížsky revolučný súd odsúdil na smrť Fouquiera-Tinvillea a troch ďalších sudcov, šesť porotcov a ďalších šesť osôb, ktoré s nimi spolupracovali pri poprave karmelitánok z Compiègne. Spolu ich bolo šestnásť, rovnako ako šestnásť svätých mníšok.

27. mája 1906 pápež sv. Pius X. blahorečil karmelitánky z Compiègne, Matku Teréziu sv. Augustína a spoločníčky, ktorých sviatok určil na 17. júla.

Záverečná sekvencia z hraného filmu ukazujúca popravu karmelitánok:

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/karmelitanky-umucene-francuzskou-revoluciou/>